

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LAUREN LAYNE

Armastusega
Söörile

Originaali tiitel:
Lauren Layne
To Sir, With Love
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, tegevuskohad ja sündmused, mis pole selgelt avalikud, on kas autori kujutluse vili või neid kasutatakse fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Lauren Layne
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D10418422
ISBN 978-9949-82-975-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mu kallid Leedi!

Ma ei tea, kuidas seda viisakalt öelda, niisiis ütlen selle lihtsalt välja. Sa eksid selle sõna igas tähenduses. Sa pole elanud, kuni pole maitsnud sidrunisorbetti palaval suvepäeval linnas. Jäätis aga on nii proosaline. Arvasin, et tunnen sind.

Õrnalt põlglikult

Sinu Söör

Söörile,

samuti põlglikult, vähem õrnalt.

Jään oma arvamuse juurde, et sorbett on solvang kõigile külmadele maiustele. Minu pistaatsia-*gelato* teeb sinu sidrunisorbetile igal aastaajal silmad ette.

Leedi

Esimene peatükk

„Mida ma näen? Kas see on naeratus?“

Pistan mobiiltelefoni tagasi käekotti ja pööran täie tähelepanu süles istuvale beebile, kelle soojal kõhul mu käsi kaitsvalt puhkab. Pühin armsa lapsukese huultelt mõned tilgad sülg. „See naeratus tähendab, et pean salanõu selle beebi pihtapanekuks. Ja võib-olla löön üle ka tema kena issi.“

Minu südamesõbranna ei lase end kõigutada minu ähvardustest varastada tema beebi ja abikaasa. „Sellest ei tule iial midagi välja. Felix ütles, eelistab juudisoost naisi. Oh, ja talle meeldivad suured rinnad.“

„Võin usutunnistust muuta.“ Kudrutan beebile. „Ja lasta rindu suurendada.“

„Loodan, et need kunstissid toodavad piima. Sest Matteo pole veel võõrutatud.“

„Oled juba tissimees, eh?“ küsin beebilt, kes mähib tillukesed sõrmed minu oma ümber, raputab seda ja naeratab mulle.

„Mitte kauaks,“ ütleb Rachel. „Üritan seda väikest närukaela võõrutada, aga lutipudelist toitmine tekitab kõhugaase.“

„Puusutamine pärast lutipudelit?“ Tõstan pilgu. „Kas selline asi on olemas?“

„Oh, usu mind,“ ütleb Rachel süngelt. „On küll. Kahju, et pole beebi tagastamise või ümbervahetamise seadust.“

„Selleks pole vajadust.“ Teen beebile musitamishääli. „Mäletad, ma varastan ta?“

„Nii sa minu tähelepanu kõrvalejuhtimiseks ütlesid, aga tagasi sinu Disney printsessi naeratuse juurde, mis ilmub su näole alati, kui sa mobiiltelefoni vaatad. Tunnen sind üle kahekümne aasta, ja ma tean seda naeratust. Oled Tuhkatriinu-režiimil.“

„Mul pole Tuhkatriinu-režiimi.“

„Kahtlemata on,“ sõnab Rachel. „Nägin äsja, kuidas sa sööt-sid poole oma võileivast tuvidele. Keda kutsusid *nimepidi*.“

„Kas sa oled isegi pesueht newyorklane, kui sa ei sõbrune tuvi-dega Central Parkis?“

„Ja sa laulsid neile,“ jätkab Rachel.

„Ma ümisesin. See on väike, aga oluline erinevus.“

„Hm, ja mis viisi sa ümisesid?“

Surun huuled kokku ja jätan vastamata. Ümisesin laulu „It Had to Be You“ Frank Sinatra stiilis. Tuvidele. Kellest tean, et kui ma pole parajasti niinimetatud Tuhkatriinu-režiimil, on sisuliselt tiivulised rotid.

See ei jätnud Rachelile minust head muljet, ja me mõlemad teame seda.

Rachel vangutab aeglaselt pead. „Gracie Madeleine Cooper, sa oled *armunud* ja sa pole mulle sellest rääkinud.“

Norsatan. „See olnuks kuradima raske, kui arvestada, et ma pole peaaegu pool aastat teisel kohtingul käinud, ja mul on olnud *liigagi* palju esimesi.“

Rachel sirutab käe. „Telefon.“

„Mida?“

„Unelev naeratus ilmub su näole iga kord, kui sa saabunud sõnu-meid kontrollid.“ Rachel küünitab üle minu ja haarab mu käekoti enesekindlal ja talumatul viisil, mida saab endale lubada vaid keegi, kes on olnud su parim sõber üle kahekümne aasta. „Las ma vaatan.“

„Mida? Ei! Võta,“ ütlen, ja üritan Matteod sõbranna sülle manööverdada. „Teeme vahetust. Sinu beebi minu privaatsuse vastu.“

Rachelil vajub suu lahti. „Sa ei taha *kunagi* privaatsust! Sul on saladus!“

„Mul pole saladust!“

Mul on. Mul on *täiega* saladus, ning see on sulnis ja veidi piinlik tunnistada, isegi inimesele, kes hoidis mu juukseid Coney Islandi tualetis näost eemal, kui olin sinise suhkruvatiga liialdanud.

Mul õnnestub Matteo turvaliselt ema sülle manööverdada, beebi asub minu poolele ja hakkab rahmeldama, andes mulle veidikeseks ajaks parima sõbranna ülekuulamisest hõlpu. Rachel justkui loeks juuste osas minu mõtteid, toetab Matteo õla vastu ja ulatab mulle juuksekuumi. „Kinni,“ kamandab ta ja pöörab mulle selja.

Kogun kuulekalt Racheli juuksepahmaka kokku ja üritan hunnituid tihedaid lokke juuksekuumiga taltsutada. Naeratan, kui mulle meenub juhtum lapsepõlvest. Mina, esimest päeva uue kooli kolmandas klassis, hobusesaba kohutavas seisus. Lesestunud isa oli teinud oma parima, aga ta ei teadnud väikese tüdruku juustest vähimatki.

Rachel, kes oli vaieldamatult Jeffersoni algkooli kolmanda klassi karjajuht, heitis ainsa pilgu mu masendunud ilmele, marssis minu juurde ja teatas, et peab harjutama punupatsi punumist ja mina olen tema muusa.

Hiljem oleme teineteisele tihti soengut teinud.

„Sul on imekaunid juuksed,“ ütlen, topin tõrkosa salgu kummi alla ja uurin oma kätetööd.

„Püüe minu tähelepanu käsilolevast teemast eemale juhtida on tagasi lükatud,“ sõnab Rachel ja pöörab end taas näoga minu poole.

„Oled veidrik.“ Aga ohkan ja alistun. „Olgu, kui räägin sulle toimuvast, pead lubama, et sa ei pea loengut.“

Rachel teeskleb haavumist. „Kui sa minust veidigi hoolid, ei paluks sa mul oma loomust alla suruda.“

„Olgu,“ annan järele. „Aga loengut pidades vähemasti ürita meeles pidada, et mul on juba vanem õde, kes pole veel hoomanud, et olen kolmekümne kolme, mitte kümneaastane.“

„Võtan arvesse. Jätka.“

Ma ei kiirusta, toetan selja vastu roheline pargipingi seljatuge ning vaatan rõõmsat ja energilist sebimist Central Parkis hilissuve päeval.

Ohkan. „On üks kohtinguäpp.“

„Tinder?“

„Ei.“

„Hinge?“

„Ei.“

„eHarmony?“

„Olgu, inimese kohta, kes on olnud seitse aastat abielus, vuristasid neid liiga kähku,“ ütlen. „Ja selle nimi on MysteryMate.“

Rachel krimpsutab nägu. „Oh, selle kõla ei meeldi mulle kohe kuidagi. Kui Discovery Channel välja jätta, pole sõnal *mate* head kasutusala.“

„Jah, nimi pole suurem asi,“ ütlen.

Nende tunnuslause on veelgi hullem: *Armastus ilma nägemata*. Ja see on minu saladuse veelgi piinlikum osa.

„Seega, kuidas see toimib?“ küsib Rachel.

Sirutan käe, murran tema lõpetamata võileivast tüki ja viskan oma tuvisõpradele Spencerile, Katharine'ile, Tracyle ja Hepburnile.

„Sa tead, et Tinder rõhub foto põhjal saadud esmamuljele?“ küsin. „Nojah, see on midagi sellele vastupidist. Mingit fotot pole. Isegi mitte nime. Selle asemel valid multifilmi tegelaste hulgast endale varjunime ning äpp pakub sulle välja võimalikud *abikaasad*.“

Rõhutan seda sõna sihilikult ja naeratan, Rachel pööratab silmi. „Olgu, sain pihta. See äpp rõhub „seesmisele ilule“. Mis saab siis, kui sobiv kandidaat on leitud?“

Kehitan õlgu. „Vahetate sõnumeid. Kui klapite, lepите kokku silmast silma kohtumise.“

„Aga mis siis, kui too teine on *inetu*?“

Heidan talle hellalt sõitleva pilgu, Rachel kehítab õlgu ja hõõrub beebi selga. „Õiglane küsimus. Mõttekaaslasega kohtuda on kena, aga füüsiline tõmme on ülioluline.“

„Hüva, seni pole ükski neist kuttidest, kellega olen kohtunud, *inetu* olnud.“

„Aga üks neist oli *kuum*, eks? Oh pea, ei. Ütlesid, et sul pole olnud ühtki teist kohtingut.“

„Polegi,“ ütlen veidi tusaselt. „Kõik need mehed on olnud laitmatult kenad, igaüks omal moel. Aga sädet pole. *Mitte mingit*.“

Rachel kallutab pead. „Miks siis see Tuhkatriinu-režiim? Lülitud sellele ainult siis, kui oled armunud.“

Hingan sügavalt sisse. „Olgu. See on see osa, kus tahad oma parima loengupidamise hääle tolmust puhtaks pühkida.“

Rachel kopsib kõrisõlmele ja ümíseb nagu häälesoojendust tegev laulja. „Olgu, valmis. Lase tulla.“

„On üks kutt, kellega mulle tõesti meeldib suhelda. Aga... me pole veel kohtunud.“

„Hm.“ Rachel torutab huuli. „Loengut *veel* ei tule. Aga miks mitte kohtuda, et näha, kas tõmme on või mitte?“

Näksin huult. „Tõtt-õelda pole ta saadaval.“

„Mida ta siis kohtinguäpis teeb?“

„Õigupoolest ei pannud ta end sinna kirja. Ta oli sõbra poissmeestepeol, ilmselt jäi üks neist purju ja arvas, et on naljakas näpata ta mobiiltelefon ja luua talle profiil.“

„Olgu, aga kui teie kaks klapite...“

„Tal on tüdrukisõber,“ katkestan.

„Ohhhh!“ hüüatab Rachel, silmad suured. „See on keeruline. Pea! Sul on küberarmulugu! Truudusemurdjaga!“

„Ei ole. Tõesti pole!“ Vastan Racheli pilgule samaväärsega. „Ja ta pole truudusemurdja. Kui äpp oli meid kokku viinud, saatsin talle sõnumi. Ta selgitas kohe juhtunut ja teatas, et ei otsi suhet. Kui ta otsiks mingit veidrat armulugu internetis, kas ta oleks siis mulle kohe oma tüdruksõbrast rääkinud?“

„Ei,“ tunnistab Rachel. „Aga miks te siis edasi suhtlete?“

„Oleme lihtsalt sõbrad,“ ütlen, ja kehitan õlgu. „Kui ta minu sõnumile vastas, saatsin talle vastusõnumi, et sellest pole lugu, ja siis vastas *tema*, ja siis *mina*. Mingil hetkel avastasime, et armusime mõlemad esmakordselt „Empire Recordsi“ tegelasse...“

„Olin selle unustanud! Sa olid AJ-sse *armunud*.“

„Olen praegugi,“ ütlen noogutades. „Temal oli sama lugu Coreyga. Elame mõlemad Manhattanil, oleme mõlemad kaerahelbepudru osas ülikahtlustavad, meie mõlema isa suri nelja aasta eest kopsuvähki, maitsestame mõlemad munaputru sinepiga...“

„Jõle.“

„Aga selgub, et me ei armasta ühte ja sedasama jäätist.“

„Su näol on taas see naeratus,“ ütleb Rachel. „Armas. Ma ei usu seda *lihtsalt sõprade* värki. Oled sellesse kutti armunud.“

„Ma pole temaga elu seeski kohtunud!“

Rachel torutab huuli ja toetab Matteo teise õla vastu. „Kas Lily teab?“

„Et saadan aeg-ajalt sõbrale sõnumeid? Miks ma peaks talle sellest rääkima?“

Ma ei lisa, et ma *võinuksin* seda jutu sees mainida, kui Lily poleks meie viimase õhtusöögi ajal jahvatanud veebiahistajatest, kelle kohta käivat dokumentaalfilmi ta oli hiljuti vaadanud.

„Caleb?“

„Jah,“ ütlen pilklikult. „Minu noorem vend tahab kõike õe armuelust teda.“

„Ahaa! See on armuelu.“